

deze nuttelooze kwelling, die den mensch maakte tot wegkrimpend schep-sel.... En van haar werd een daad gevraagd van hoogste, zelfvergetende liefde; van liefde, die niets weet dan het heil van één mensch.

Ze drukte haar oogen toe met haar saamgeknepen handen, om niet te zien het glas, dat glinsterend stond naast het nachtlampje. Tranen dropen in haar handen; haar lippen fluisterden.... „Neem hem, neem hem weg.... hij kan het niet meer dragen.... Maar niet mijn hand, niet mijn hand!.... O, God, wees barmhartig, spaar me.... Neem hem weg...., verlos hem.... het is zoo vreeselijk!....” Haar gekromde lichaam schokte van de snikken, die ze smoorde tusschen haar tanden. Haar elleboog steunde op de leuning van haar stoel, die bewoog bij iederen snikschok, of het hout leefde.... „Help me toch!.... Help ons.... help ons!” kreunde ze, en toen, als kon ze daar steun vinden, gleed ze op den grond en drukte haar gezicht tegen zijn koele laken. Met haar handen geklemd in haar schoot, sliep ze ten slotte van uitputting in.

Ze droomde zich in milden zonneschijn, zilverblank licht, dat kwam van overal. Een wijde, sterke liefde omgaf haar; ze voelde het en glimlachte. Ze hief het hoofd in blijde overgave, en geluk opende haar sprakeloze lippen, want het waren de oogen van Peter, die op haar zagen....

Kwetterend vogelgepraat wekte haar en de zon wierp een baan van licht tusschen de kierende gordijnen.

Ze stond op en keek naar het lieve hoofd op het kussen. Het schemerlicht verscherpte de voren, die de zware lijdensuren in het witte gezicht getrokken hadden. Door de suizelende stilte ging de zwakke tocht van zijn adem. Ze boog zich voorover, om inniger op te vangen dat gerucht, waarvan het rhytme haar in het hart drong en haar vervulde met een klemmenden weemoed van verlangen. Ze strekte de handen naar hem uit als om hem te grijpen, maar in de stilte bleef zijn adem het eenig gerucht, en langzaam haar handen ineen klemmend, voelde ze heel haar wezen volvloeien van een Liefde, die haar schier gelukkig maakte. Ze wist, dat ze slechts zijn verlossing wenschte.

Peter had zich een paar dagen iets beter gevoeld en een zacht licht was gaan gloren in Mary's hart. Ze hadden tezamen gepraat met de milde, alles gevende vertrouwelijkheid, die hun twee levens bond, boven alle fysieke banden. In de rustige wisseling van gedachten, die elkaar omgrepen en aanvulden, was het gesprek gegleden naar wat hem de laatste weken dreigde. Hij had haar beide handen in de zijne genomen en uitgezegd zijn weemoed en smart om de eenzaamheid, die haar onvermijdelijk wachtte. Hij sprak van het schoone leven, dat geweest was tusschen hen en dat zich had gebouwd op een onbegrensde overgave en een volmaakt begrip wederzijds.